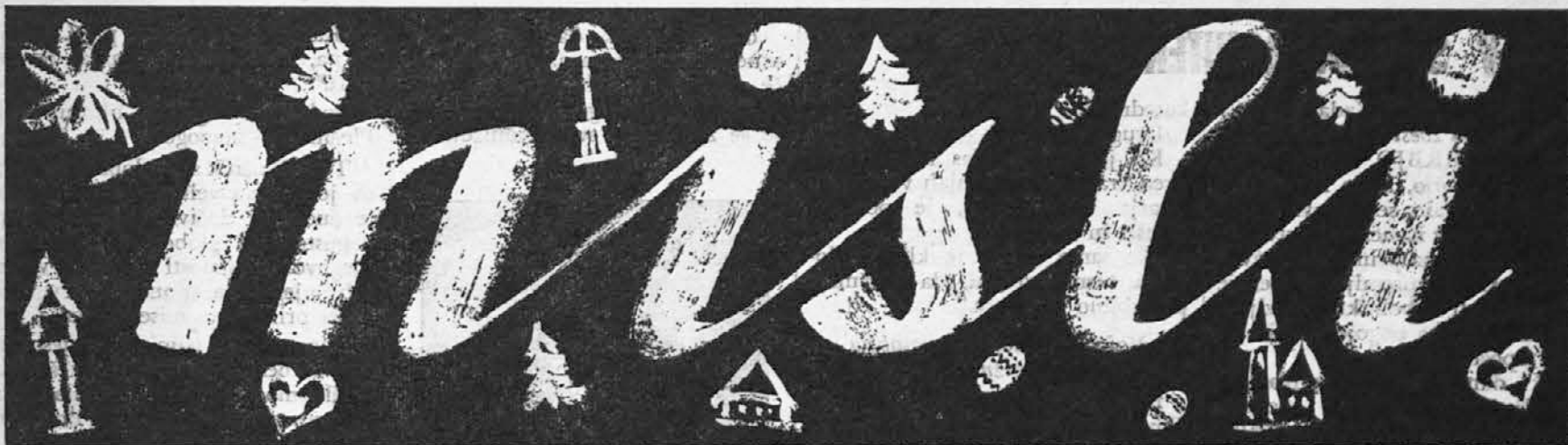

SLOVENSKI INFORMATIVNI LIST V AVSTRALIJI. SYDNEY, MELBOURNE, ADELAIDE, PERTH, BRISBANE, HOBART. ★ Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission by post as a periodical.

Ob grobu Ivana Zormanana

ZADNJIČ SVA SE SREČALA na St. Clair Ave. Kljub boleznim, ki se mu je poznala na obrazu in na glasu, je veselo pozdravil in se prijazno nasmejal. „Kako je? Bo Domovina še dolgo obstala?“ je povprašal.

Pogovarjala sva se o slovenstvu v Ameriki in njegovih izgledih za bodočnost. Pripovedoval je iz svojih preteklihkušenj. Koliko dela je bilo, koliko truda, da se je ohranila slovenska misel, da se je ohranil slovenski duh vsaj ponekod!

Pokojni Ivan je pripomogel več kot kdorkoli, da se je slovenski duh tod tako dolgo ohranil. Njegova ljubezen do slovenstva je bila resnična in globoka, to ne dokazuje samo njegove pesniške zbirke, to dokazuje vse njegovo javno delo, to dokazuje vse njegovo življenje! Ivan Zorman je bil pesnik, skladatelj, pevec in učitelj petja, bil pa je, kar je še veliko več, — človek resnične srčne kulture, značajan mož, ki je v svojem bližnjem videl brata ter zato njegove slabosti milo sodil, pa zato bolj cenil njegove vrline. Za vsakega je imel besedo priznanja in pohvale, med tem ko je bil v kritiki vedno umirjen.

Bil je tudi preprost in skromen! Med vsemi onimi, ki so prišli v to deželo pred drugo svetovno vojno, ga ni bilo boljšega poznavalca slovenske besede, kot je bil pokojnik, ki sta mu slovenščina in angleščina enako lepo tekli. Nikdar se ni s tem postavljaj! Imel je poleg strokovnega znanja tudi obširno izobrazbo, pa je vendar z zanimanjem prisluhnil tujemu mnenju in se rad razgovarjal s komerkoli, naj je bil učen ali preprost.

Ivan Zorman je bil vesel vsakega rojaka, ki je dosegel kak uspeh. Z njim se je veselil in bil z njim ponosen. V njem ni bilo nevoščljivosti, ki jo sicer tolikokrat srečamo med ljudmi. Kako je rad pohvalil Karla Mauserja in njegovo pisanje, kako všeč mu je bil njegov slog, njegova gradnja povesti! Rad je pohvalil nastope Glasbene Matice in Korotana, čeprav so jih pripravili drugi!

Do zadnjega je z velikim zanimanjem sledil slovenskemu kulturnemu življenju tu v Ameriki, v vsem slovenskem zamejstvu, pa tudi doma!

Ivan Zorman je bil človek, je bil mož, kot jih ni dosti med nami! Kot značajnega moža, kot ljubeznivega človeka, ki je bil povsod

pripravljen pomagati, ga bodo pogrešali sosedje, znanci, vsa naselbina!

Ivan je bil slovenski ameriški pesnik. Edini starega rodu! Nje-

Ivanu Zormanu v slovo

OMAHNIL SI, BESEDE VELIKAN —,
BESEDE NAŠE, VEČNE MUČENICE;
NA STRMI POTI ISKAJOČ RESNICE,
GRADIL SI, ZIDAL — NAŠIH DNI TLAČAN.

NOCOJ SO TVOJE USTNE ONEMELE,
UGASNILO SRCE NIKDAR IZPETO,
— PREHITRO JE BILO SIROTAM VZETO —,
ROKE SO SE V POSLEDNJI MIR RAZPELE.

TELO POČIVA, DUH BO ŽIVEL VEKE!
LJUBEZEN TVOJA KAKOR NIKDAR PREJE,
IZ PESMI ČISTO, KLENO SEME SEJE,
ČEPRAV SI TI ONKRAJ VELIKE REKE.

MOLČE SKLONILI SO OČANCI GLAVE,
SLOVENIJA POVSOD IHTI, ŽALUJE,
SAJ PEVEC, KI JE Z NJO ODŠEL NA TUJE,
OMAHNIL JE ZA DELO MAJKE SLAVE.

M. Jakopič

govo ime bo zapisano v slovenski slovstveni zgodovini kot ime pesnika, ki je povezal obe svoji domovini, staro in novo, obe ljubil, o obeh in obema pel.

Bil je skladatelj. Njegove skladbe ne pojejo naši zbori samo tu v Ameriki, pojo jih tudi doma. V teh skladbah, v svojih pesmih bo živel, živel v stari in živel v novi domovini, dokler se bo v njej ohranila slovenska pesem!

Kot kulturni delavec se je trudil v nešteti naših društvih in pevskih zbora, kot organist je 40 let vodil cerkveni pevski zbor pri Sv. Lovrencu. Koliko ljudi je šlo skozi njegovo šolo, koliko se jih je

pri njem navadilo slovenske besede, jo vzljubilo, kot jo je on ljubil, jo ohranilo!

„Obilo uspeha pri delu!“ je povoščil pri slovesu.

Poslovil se je od vseh ter odšel k Njemu, ki mu je nad 40 let pri Sv. Lovrencu prepeval v čast in slavo!

Z njegovim odhodom je ameriška Slovenija izgubila veliko. Na narodnem in kulturnem polju je

nastala zrel, ki jo ni mogoče izpolniti. Pokojni Ivan je bil nežen in mehak, pa bil vendar močan stebel slovenstva v Ameriki!

Ohranimo ga v spominu s tem, da ljubimo slovensko besedo, slovensko kulturo, slovensko narodnost tako iskreno, tako nesebično, tako požrtvovalno, kot je vse to on ljubil. — *Ameriška Domovina* — Vili.

Slovenska pesem

(Riccione 1945)

V ZRAKU SE JE ČUTIL smrad po ožganem. Topovi so utihnili in ni bilo več sligati njihove glušeče pesmi. Bombe niso več zvižgale skozi ozračje in njihovi smrtonosni poljubi so prenehali z razdejanjem vsenaokoli.

Koncentracijska taborišča so odpirala vrata svobode stotisočim, ki jim je bil edini smisel življenja še — dočakati ta trenutek.

ograje za nadaljnje stotisoče. Preko umikala za vrhove apeninskih gora.

Bosonogi ribiči so pripravljali mreže in čolne za večerni ribolov. Od nekod je prihajal vonj po pečenih ribah.

Pogledi beguncev so bili uprti na širo morje. Njihove oči pa niso uživale igre valov, hitele so dalje. Kot da iščejo v daljavi obrise domačih planin v odmaknjem rodnem kraju. Na obrazih si lahko razbral trpljenje src. Na njih si lahko videl misli na dom, na drage, na izgubljeno domovino.

Nenadoma se jim grla sprostito v pesem. Prvi glasovi so tihi, kakor da bi se pesem sramovala svoje nečnosti. Kmalu postanejo jačji in polagoma se zlijejo v mogočen spev o ljubezni do domovine...

Tuji so se začeli zbirati okoli skupine pevcev. Utihnili so njihovi medsebojni pogovori, vsi so molče prisluhnili pesmim, ki so se vstile druga za drugo. Niso razumeli besed, a obrazi so se jim zresnili, plemenitili. Srca so čutila milino melodij, ki so pele o neznanih lepotah, o žalosti in veselju, o ljubezni in zvestobi.

Tudi ribiči so prisluhnili pesmi, prisluhnili je večerno morje. Z vsemi drugimi sem prisluhnil jaz sam. Stal sem med pevci. Nimaam glasu, da bi potegnil z zborom, sem pa toliko bolj veren poslušalec.

Zamaknjen sem sledil napevom in besedam, kar začutim, da me nekdo nalahno drega. Ozrem se in zagledam na iztegnjeni roki ameriškega črnca velik kos čokolade. Odkimam, a čokolada ne izgine spred mojih oči in prijetno ščegete v nos. Pogledam možu v obraz in vidim, da mu solze polze preko lic. Skloni se do mene in zašepeta na uho:

„Čudovito, prekrasno! Imam občutek, da sem doma...“

Šele leta pozneje, ko sem spoznal lepoto duhovnih pesmi njegovih rojakov, sem se zavedel globine in vrednosti poklona, ki ga je črni mož slovenski pesmi napravil. — *Zvonimir Hribar*.

Po livadah ob glavnih prometnih razdejanjih cest in porušenih mostov, komaj za silo popravljenih, so se valili milijoni človeških bitij v vse smeri. Preseljevanje narodov

Med njimi so bili, ki so se po dolgoletnem ujetništvu vračali domov. Srca so jim bila polna nad in načrtov za bodočnost. In so bili taki, ki so z negotovostjo v srcih zapuščali domove ter bežali v neznano tujino in še bolj neznano bodočnost.

Na obali Jadrana je bila zbrana skupina slovenskih beguncev. Poslednji žarki sonca so jo obsevali. Njegova bleščeča obla se je že žilah so naglo nastajale nove žične

V SPOMIN ARHITEKTU PLEČNIKU

P. Martin (Nadaljevanje.)

Plečnikova zvestoba v malem.

Z ISTO SKRBJO, natančnostjo in ljubeznijo, ki je z njo znal graditi katedrale, se je zavzel tudi za prav majhne in neznatne stvarce. Treba je bilo, na primer, napraviti svetilko, ki naj spremlja sv. Rešnje Telo na poti k bolniku. Pazljivo je poslušal vrsto pogojev, ki jih je treba upoštevati:

Ker dandanes duhovnika ne spremlja na taki poti mežnar, ampak ministrant, mora svetilka biti majhna, da dečka ne bo tolkla po petah; ne sme biti nekaka igrača, ki bi dečka mikala, da bi se z njo igral; narejena mora biti tako, da neroden deček ne bo razbil stekla; sveča v njej mora zmerom stati pekonce in se ne sme cediti, tudi če bi ministrant svetilko nerodno držal; biti mora taka, da nihče ne bo mogel vanjo vtakniti predolge sveče, ki bi svetilko okadila; ker bo ministrant ob dežju držal v eni roki dežnik, v drugi svetilko, tretje roke pa nima, morata biti svetilka in zvonček tako združena, da bo zvonček tja grede zvonil, nazaj grede pa molčal ...

Ko se je ustavil naval teh pogojev, se je umetnik nasmehnil in dejal:

„No, prav lepo skromni ste. Ali imate še kak pogoj?“

„Še enega!“

„In kateri je ta?“

„Lepa naj bo!“

Sklonil je glavo, svaljkal bradico in dejal:

„To pa — če bo Bog dal. Bomo poskusili.“

Svetilka je nastala. Ko je stal pred njo mlad gradbeni inženir in videl, kako so vsi naštetni pogoji genijalno izpolnjeni, je pretresen pripomnil:

„Imam občutek, da stojim pred

katedralo.“

Drug primer:

Ko je neki sivolas inženir stal pred vrati, ki v Stranjah vodijo od oltarja v zakristijo, je pobožal kljuko in dejal:

„Že samo zaradi te kljuke Slovenci nismo vredni, da Plečniku poljubimo podplate.“

Najvišji ponos — najgloblja ponižnost.

Po mišljenju nasprotno usmerjen človek me je vprašal:

„Kako morete sodelovati s človekom, ki je po vsem svojem bistvu aristokrat? Ali vam ni preprosto človek bliže kot tak imenitnik?“

Odgovoril sem mu:

„Škoda, da se ne morete spremeniti v muho in sesti zraven na mizo, ko se Plečnik dogovarja s vojimi mojstri, izdelovalci njegovih umetnin. Škoda, da ne morete videti spoštljive pazljivosti, ki jo mojster posveča vsaki besedi teh preprostih mož. Škoda, da ne morete doživeti hvaležnega sprejema vsake misli, ki je Plečniku nova. Lahko pa vidite fotografijo, ki kaže ponižnega cestarja s hlačami, ki so pokrite s samimi krpami, Plečnik pa ljubeznivo objema roko tega preprostega moža.“

Ta slika je bila pozneje objavljena v zadnji Plečnikovi knjigi.

Čestokrat sem bil priča, kako se je Plečnik ponižno vdal, ko med izdelovalci svojih umetnin ni našel moža, ki bi si upal izdelati zamišljeno umetnino v vsej njeni lepoti. Zdela se je preveč drzna, morda nemogoča, morda nerazumljiva. Pa Plečnik ni vztrajal, ni vzkipeł. Znal se je odpovedati, čeprav je to nekako tako kot bi črkostavec zahteval od pesnika, da spremeni besedo ali verz, ker „ljudje ne bodo razumeli“ ...

Če velja izrek, da je težko biti umetnik majhnega naroda, velja to še posebno o arhitektu. Plečnik je doživljal mnogo poniževanj, pa je še zagovarjal svoje poniževalce.

Ako si mu skušal izreči sočutje, si zaslišal:

„Oh, dragi gospod, biti moramo veseli in Bogu hvaležni, da se vsaj nekaj da narediti. Kar pustimo to reč.“

Tu mi prihaja na misel nasproten zgled, ki po svoje osvetljuje Plečnikovo ravnanje.

Neki glasbenik je napravil zelo lep preludij za orgle. Organist je bil navdušen in je začel kompozicijo skrbno vežbati. Toda neko mesto v kompoziciji je bila pretežko. Zdelo se mu je nemogoče, da bi to odigral v pedalu. Stopil je h komponistu in poprosil:

„Dajte to spremeniti, je naravnost neizvedljivo.“

Dobil je odgovor:

„Kar sem pisal, sem pisal. Kaj se pa, bedak, lotiš igranja, če ne znaš?“

Podoben odgovor bi bil pri Plečniku — nemogoč.

Toda Plečnik se je dobro zavedal, da je v njem velik umetnik. Bilo je čudovito doživljati, kako se je pogosto nad globokim prepadom njegove ponižnosti zasvetil visok vrh njegovega ponosa. Tu mi zopet prihaja na misel primera.

V osmi šoli nam je profesor z vso ljubeznijo razlagal prešerna. Prišli smo do soneta: „Sedela ti so z Lavro sestra mlaji ...“ Profesor je dejal:

„Poglejte, fantje, nikjer v Prešernu ne morete zaslediti ošabnosti in napuha, vendar se pa tak velikan svojega daru zaveda in se ga mora zavedati. Mora biti ponosen nanj. Znak pravega genija je popolnoma naraven ponos.“

Na te profesorjeve besede sem večkrat mislil ob Plečniku. Posebno ob dogodku s krstilnico v stranski cerkvi. Predložil mi je načrt in vprašal kot je imel navado:

„Ali boste izvedli? Ali vam je všeč?“

To vprašanje je bilo vedno tako postavljeno, da se je čutila mojstrova bojazen, da utegne načrt ostati na papirju. Ko sem mu odgovoril, da nič ne dvomim, da bomo izvedli načrt in sprejemamo risbo s hvaležnostjo in veseljem, je dejal:

„Zdaj vam pa lahko povem. Poznaté me in veste, da nočem vraga klicati. Toda povem vam, če boste to izvedli, je kar dovolj za eno življenje. Drži namreč, da te krstilnice ne bodo hodili gledat samo Slovenci.“

To je bilo l. 1947, ko dežel ni bila na široko odprta zunanjim obiskovalcem. In vendar sem kmalu doživel, da so prišli krstilnico gledat ljudje iz 12 narodnosti!

(Pride še.)

(Nadaljevanje.)

NEKAKO DVE LETI po mojem prihodu v Združene Države je ga. Prislondova ustanovila za svoje rojakinje v Ameriki Slovensko žensko Zvezo. Bilo je mnogo začudenja in zgledovanja: čemu treba nove organizacije? Toda Zveza je naglo rasla in ženske so začele misliti na lastni mesečnik, ki naj bi bil glasilo Zveze.

Seveda je bilo zdaj še vse več pomislekov. Torej tudi nov list hočejo ženske ustanoviti! Čemu neki? Zakaj ne bi Zveza rajši vzela v najem nekaj strani v listu Ave Maria? Že obstoječi list bi se okrepil in si zagotovil bodočnost. Če mu pa Zveza ustvari tekmeča, kdo ve, kdo ve ...?

Toda Zveza je vztrajala pri svojem načrtu in prišla na dan s svojim glasilom ZARJA. Bila je takoj v začetku približno tako velika, kot Ave Maria. Izhaja še danes. Če se ne motim, jo tiskajo v okoli 10.000 izvodih in je obvezna za vse članice. Ni verski list, je pa vseskozi katoliško usmerjen. Res pa je, da uvaža v svoje kolone več in več angleščine ...

Nekaj let pozneje so si slovenski marksisti v ZDA omislili lasten mesečnik pod imenom „Cankarjev Glasnik.“ Imel je biti literaren list, pa poljudno znanstven v propagandne namene marksizma. Tega lista nihče ni smatral za tekmeča

OB ZIBELKI NOVEGA LISTA „ŽAR“

P. Bernard Ambrožič

Ave Mariji, to je že res, pač pa je „Cankarjev Glasnik“ dal povod, da je iz katoliških vrst prišel na dan nov tekmeč.

John Jerich, tedanji urednik Amerikanskega Slovenca (dnevnik) v Chicagi, je začutil potrebo, da pokliče v življenje svoj NOVI SVET. Ta novi mesečnik naj bi preprečil nevarnost, da bi „Cankarjev Glasnik“ prihajal tudi v katoliške hiše. Spet je bilo polno popraševanja: Ali je nov list zares potreben? Ali ni popolnoma dovolj, da imamo Ave Marijo in Zarjo ...?

Jerich se ni dal oplahiti. Zbral je med narodom nekaj tisočakov za tiskovni sklad in začel. Nad deset let ga je urejeval sam, zdaj ima list že tretjega lastnika in urednika. Izhaja pa še. Res pa je, da je list prav letos skrčil svoj obseg na borih osem strani, od teh so pa le še tri slovenske. Vendar je uspel neprimerno bolje kot Cankarjev Glasnik. Tega je dolgo urejeval sam Etbín Kristan in ga držal na dosti primerni višini. Med vojno je Kristan omagal in list prepustil Ivanu Jontezu. Tudi ta je bil dober urednik, bil pa je redka izjema med ameriškimi Slovenci, ki — dasi tedaj še sam marksist — ni mogel ne partizanov ne Tita ne Adamiča. Lepega dne je na veliko

nejevoljo socialistov napovedal „Cankarjevemu Glasniku“ konec. Nikogar ni bilo, ki bi ga skušal spet oživiti.

Po vojni je prišlo mnogo Slovencev v Canado, po večini v Toronto, ki je prav blizu ameriške meje. Lemontska Ave Maria se je hitro udomačila med njimi. V Torontu so si ustanovili lastno župnijo in postavili cerkev v čast Mariji Pomagaj. Njihov župnik, Jakob Kolarič, je začel zanje izdajati poseben verski list: BOŽJA BESEDA.

Spet je bilo veliko takih, ki so dejali: Čemu nov list? Priznam, da tudi jaz. Zakaj ne bi Canada dobila zase nekaj strani v Ave Mariji, ko je list tam itak že dobro znan? Toda Kolarič je vztrajal, Božja Beseda izhaja, cvete, raste in se širi. Ave Maria tudi zaradi tega novega lista ni nič trpela.

Lani je začel pisatelj Karel Mauser v Clevelandu izdajati literarni mesečnik OZARE. Ni mi znano, če ga kdo smatra za „tekmeča“ Ave Mariji, toda če smem sklepati iz mišljenja prejšnjih časov, bi dejal, da so mnogi tudi ob zibelki OZAR imeli svoje pomisleke. Ali je pa morda skušnja že vse izučila? Ta list bi bil tedaj že četrti „tekmeč“ lemontskemu v teku 32 let.

Toda je še cela vrsta drugih „tekmecev“. Iz Argentine prihaja med ameriške Slovence kar na debelo krasno urejevano DUHOVNO ŽIVLJENJE, poleg njega enako sijajen list KATOLIŠKI MISIJONI in še marsikaj. In vendar Ave Maria stoji tik pred svojim zlatim jubilejem vsa trdna, vsa slovenska, polna vere v Boga in vase, da ji še prav nič ne žuga skorajšen pogin.

Naj omenim glede tega lista še dveje:

V njem ne najdete nič oglasov trgovskih tvrdk, dasi jih je nekoč kaj rada sprejemala. Živi zgolj od naročnine in darov v tiskovni sklad.

Pred 32 leti in še dolgo potem si Ave Maria ni upala živeti brez krajevnih poverjenikov, ki so skrbeli za njeno širjenje in pobirali naročnino. Vrh tega je morala imeti še stalnega potovalnega zastopnika, ki je bil neprestano na poti iz naselbine v naselbino in je od hiše do hiše pobiral naročnino.

Zdaj pa že nekaj let izhaja list kaj gladko brez tega dragega aparata. Ljudje so se navadili, da plačajo naročnino po pošti. In ne le kakih 600, rajši jih je 6.000!

V naslednjem bomo nekoliko odgovorili na vprašanje, kako je moglo priti do tega, da je danes vse tako drugače kot so napovedovali pred 32 leti. (Pride še.)

NAŠ DOMAČI HERBARIJ

CELOVŠKA MOHORJEVA DRUŽBA je izdala za doplačilo knjigo: **NAŠE ZDRAVILNE RASTLINE**. Spisal jo je dr. Franc Mihelič. Knjiga je odlična. Z veseljem jo jemlje v roke prepost človek, ker je lahko razumljiva, pa tudi strokovnjaka mora zadovoljiti.

V uvodu nam pisatelj analizira rastline in nas na splošno seznani z njihovimi lastnostmi. Nato daje praktična navodila za nabiranje, shranjevanje in pripravljanje zdravilnih rastlin. Končno doda nekaj pojasnil o boleznih in njihovem zdravljenju.

Drugi del knjige nas seznani z imenoslovjem zdravilnih rastlin po abecednem redu. Vsako ime rastline je podano v treh jezikih: latinskem, slovenskem in nemškem. Za nekatere rastline pove tudi njihovo prvotno domovino, odkoder so se potem preselile na slovensko ozemlje. Pove tudi, na kakšnih krajih naj iščemo to ali ono rastlino. Razloži nam praktično lastnosti in kakovosti vsake. Opisu poedine rastline je dodano točno navodilo za zdravilno uporabo s tako natančnostjo, da se tudi začetnik v teh rečeh ne more zmotiti, če je količkaj pazljiv.

Nato knjiga daje navodila, katere rastline naj gospodinja redno hrani v domačem herbariju, da jih ima pri navadnih obolenjih hitro pri roki.

Knjigo zaključuje slovarček rastlinskih imen v treh jezikih. Za do-datek so navržene slike zelišč v barvah in pod njimi najdemo slovenska imena.

V Avstraliji ne uspevajo vse zdravilne rastline, ki jih navaja knjiga, le kakih 50 med njimi sem mogel ugotoviti za Avstralijo. Te si lahko vsaka gospodinja nabere po vseh delih Avstralije. Naj bodo tu naštet s slovenskimi in angleškimi imeni. Vsem slovenskim gospodinjam priporočam, da si

omislijo domač herbarij z najvažnejšimi zdravilnimi rastlinami.
 Arnika — leopard's bane;
 brinje — juniper;
 babji prstanec — marigold;
 bezeg — elder, common;
 češmin — barberry;
 dobra misel — marjoram, wild;
 dresen, ptičji — wireweed;
 glog, navadni — hawthorn;
 griževnjak, tavžentroža — centaury, common;
 gladež, navadni — rest-harrow, spiny;
 gosja trava — silverweed;
 hrast — oak;
 korenje — carrot, common;
 komarček — fennel;
 kopinjak — blackberry;
 krčnica — St. John's wort;
 kreša, vodnja — watercress;
 kadulja, travniška — sage, meadow;
 kopriva, žgoča — nettle, tall;
 lučnik — mullein, great;
 lan — flax, linseed;
 lipa, velelista — linden, large leaves;
 lapuh — coltsfoot;
 lipa, malolista — linden, small leaves;
 marjetica — daisy;
 meta, črna — horehound;
 melisa — balm;
 meta, poprova — peppermint;
 malinjak — raspberry;
 oves — oat, common;
 pirika — caouch, English;
 peteršilj — parsley;
 potrošnik — chicory;
 plahitica (Marijin plašček) — lady's mantle;
 rman — milfoil;
 rožmarin — rosemary;
 regrat — dandelion;
 slez, ajšp — marshmallow;
 slezenovec — mallow, tall;
 šipek, divja roža — dog rose;
 trpotec — ribwort, ribgrass;
 triplat, grško seno — fenugreek;
 vijolica, dišeča — violet;
 vrba, bela — willow, white;
 vratič — tansy, common.

Jože Maček.

Moje Pripombe

MORAM SE GLASNO pridružiti trditvi g. Oppelta, da so MISLI zadnje čase boljše in boljše. Bolj pestre in bolj živahne. Tak občutek imam. Nekoč sem že pisala, da smo vsi, ki se zbiramo okoli MISLI, kakor ena sama družina. Pogrešam v listu g. Čuješa. Dajal nam je dosti snovi za zdrav in prijeten nasmeh. Naj se še oglasi!

G. Oppelt trdi, da so članki g. Hribarja odlični. Da, pa tudi zelo potrebni. V njegovih člankih sveti luč, ki nam kaže pravo pot. Naj se nam oglasi v vsaki številki!

Rada bi pohvalila gdično Rudolfovo. Pa nimam besed. Premalo je, če zapišem, da je njena poezija krasna. V meni njene pesmi pričarajo občutke, ki so nepopisni.

Tudi g. Maček je izredno globok. Kako čuti z naravo in jo čarobno slika! Njegov članek v septembru me je resnično presunil. Kot je on zbežal pred gnezdrom z mladički, tako sem jaz zbežala od MISLI. Nisem mogla več čitati, tako mi je prizor segel v srce. List, ki ima take sodelavce in nam prinaša take vzgojne članke, je vreden vsega priznanja.

V zvezi z listom MISLI je le to žalostno, da nam mora uprava o svojih težavah tako brez ovinka povedati. Tudi jaz poznam nekaj takih, ki radi berejo list, na naročnino se pa ne spomnijo. Ne morem se temu načuditi, ker lahko rečem, da so drugače odlični ljudje. Kdaj se bodo zavedeli, da s svojo zanikernostjo mečejo čudno luč na vso našo slovensko skupnost?

Še nekaj drugega je narobe glede MISLI. To velja za našo hišo. Bom povedala v verzih:

*Čaka me hiša in družina,
ne slišim ure tik-taka.
Moj mož je že davno z vlaka,
prispele je na delo v tovarno.*

*V meni miru ni,
motika mi ne diši.
Zgrabim pero in na papir
izlivam svoj nemir.*

*Pod mrak šele na polje hitim,
živino in hišo urednim.
Z mrakom mož se vrne. Namesto
večerje najde na mizi — popisane
papirje ...*

Pavla Miladinovič.

KDO MORE USTREČI?

Naprošen sem, da bi zvedel, kje je **Marcel Zaletel**, iz Loke pri Gorici. Oglašal se je iz Sydneya še v letu 1954, potem je izginila vsa sled za njim. Prosim poročila na naslov: **Marijan Hrovat**, 65 Panton St., Golden Square, Bendigo, Vic.

Kdo ve, kje je **Anton Rosič**, ki je nekje v Avstraliji od leta 1950? Zdaj je star 30 let in je doma iz Breginja pri Gorici. Pred časom je bil v Tasmaniji, pa so začela pisma prihajati nazaj. Poročajte na naslov sestre: **Elizabeta Rosič**, Correo 6, Casilla 5562, Santiago de Chile.

Dne 3. maja zjutraj je na Rijeki preminul naš dragi oče, tast, ded in praded

FRANJO KNEŽIČ

v 82. letu življenja

Pogrebna opravila za dragim pokojnikom so bila 4. maja na pokopališču Kozale.

Zahvaljujemo se vsem, ki so nam izrekli sozljive in rajnike z molitvijo spremljali k večnemu počitju.

Zalujoci: Franc in Boris, sinova Ljubomira, Marija in Rozica, hčere Ostali sorodniki

VZORNI NASELJENCI

PRAV V ČASU, KO OPAŽAMO v avstralskem dnevnem časopisu nasprotujoča si mnenja o novih naseljencih, njihovih vrlinah in doprinosu k blagostanju Avstralije, pa še o njihovi iskrenosti do nove domovine, je minister za imigracijo, Mr. Athol Townley, podal seznam pogojev, ki napravljajo vzorne naseljence.

Vsa ministrova izvajanja bi se dala skrečiti na dvojne točk:

Vzoren naseljenec se bo čimprej naučil tukajšnjega jezika, da bo mogel izkoristiti vse možnosti, ki mu jih nudi Avstralija.

Vzoren naseljenec ne bo pozabil na svojo rojstno domovino, na njene navade in običaje. Z ohranjanjem najboljšega narodnega blaga, posebnosti iz kulture in običajev rodne zemlje, bo mnogo doprinesel k duhovnim in materialnim vrednotam nove domovine.

Ta izjava g. ministra je važna in pomembna. Zlasti za tiste, ki so v zadregi in negotovosti glede svojih odnosov do rodne zemlje in svojega naroda. Besede g. ministra so dovolj jasen dokaz, da Avstralija ne pričakuje od novih naseljencev le povečanja svoje delovne sile, temveč tudi prispevanja k njenemu kulturnemu in splošnemu duhovnemu življenju.

Vsi, ki so tu že nad pet let, vedo povedati, da je razlika med Avstralijo ob njihovem prihodu in danes kot noč in dan. In to ne na slabo stran, ampak na dobro. Prav rad verjamem. Že po naravnem zakonu je nemogoče, da se vpliv imigrantov ne bi poznal, vsaj na enem ali drugem področju. Saj zdaj je že na vsakih osem nekdanjih Avstralcev en nov naseljenec.

Razumljivo pa je, da razvoj asimiliranja različnih navad, načinov vsakdanjega življenja, družabnosti in njenih običajev, zahteva svoj čas. Dokaz temu je Severna Amerika, ki si je sicer prisvojila angleški jezik, a njena mentaliteta, običaji in način življenja se bistveno razlikuje od Britancev. Nekateri krogi v Avstraliji se zelo bojijo, da bo vpliv nebritanskih in poleg tega še katoliških naseljencev bistveno spremenil značaj dežele. Zato se bore proti doseljevanju nebritanskih ljudi.

V tem seveda ne vidimo drugega kot ozkosrčnost in sebičnost. Pri tem pa se moramo zavedati, da smo poklicani dati Avstraliji vse najboljše, kar smo prejeli od svoje domovine SLOVENIJE, kajti napredek te dežele in njeno blagostanje bo tudi v našo korist, še bolj pa v korist naših otrok. — Zvonimir Hribar.

Pismo Misijonarke

Apia, Western Samoa.

OGLAŠAM SE S SVOJEGA novega mesta in pozdravljam vse znance in znanke v Avstraliji. Je že minilo skoraj leto, kar sem zapustila Deer Park blizu Melbourne. Moje delo tam je obstajalo iz poučevanja v župnijski šoli in skrbi za nove naseljence v okolici. To delo sem imela neizmerno rada. Vednar sem ob njem mnogo sanjala o svojem prejšnjem delovanju na otokih Fiji. Zmerom sem upala, da se vrnem tja nazaj. Prišlo je pa drugače, predstojniki so me poslali v čisto nov delokrog. No, Samoa je zdaj moja nova domovina, pa sem se tudi tukaj kar hitro privadila.

Morda bo bralce MISLI zanimalo, kaj tukaj počnem. Od osme do dvanajste ure vsak dan poučujem v šoli: verouk, angleščino, matematiko, sociologijo, knjigovodstvo, strojepisje, stenografijo in pisarniško prakso. Ob popoldnevih se bavim s skavtkami, športnimi igrami itd. Mladi Nemki, ki je šele letos prišla sem,

dajem privatne angleške ure. Sama se pa učim samoanskega jezika, ki je že moj šestnajstletni Pomagam tudi pripravljati prihodnji bazar in vmes pišem učno knjigo za socialne predmete na naši šoli, zakaj tu ni dobiti nobenih dobrih knjig za ta predmet, oziroma so vse predrage. Prevajam tudi neko francosko versko knjigo v angleščino — torej sem kar dovolj zaposlena, da ne utegnem dosti misliti na Avstralijo ali Fiji. Tudi drugim posvetnim muham ni prostora v moji glavi.

Ponovno pozdravljam vse znance in jim želim vse dobro.

Sister M. Caritas (Zaplotnik),
Marijina misijonarka.

SMEŠNICE

Učitelj v šoli: „Kdo ve povedati, kateri mesec ima 28 dni?“

Mihec: „Jaz, gospod učitelj!“

Učitelj: „No, pa kar povej.“

Mihec: „Osem in dvajset dni ima vsak mesec, skoraj vsi pa še več.“

DEKLETA ČAKAJO...

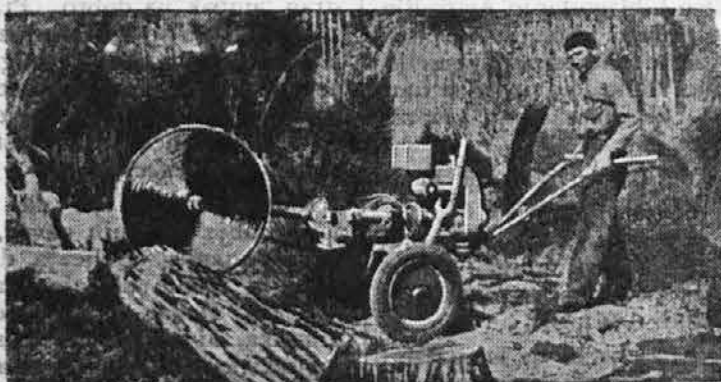
PRINAŠAMO SEZNAM deklet, ki čakajo v taborišču Brindisi na odhod v Avstralijo. Nič ni gotovo, da pridejo na vrsto, razen če se kdo tukaj zanje zavzame. To se pravi, ponuditi jim mora streho in oskrbo za prve dni, kvečjemu tedne, po prihodu. Ni pa treba delati nikakih papirjev. Avstralska katoliška organizacija bo poskrbela, da dobijo delo kot služkinje, toda za prvo silo bi jih kdo moral vzeti pod streho.

Številka poleg imena tu spodaj pomeni starost, drugih podatkov zaradi pomankanja prostora ne podajamo. Kdor bi se zanimal za katero od njih, ki mu njeno ime

znano zveni, naj se obrne za podrobnosti na naslov MISLI ali še bolje naravnost na naslov: Rev. Fr. Tierney, 175 Elizabeth St., Sydney.

Anžur Angela 19; Avguštin Marija 23; Baša Marija 20; Bergant Matilda 29; Bergoč Stanka 30; Cijan Rozana 21; Cizej Nada 22; Hrčnik Uršula 20; Fidel Ivanka 23; Jančar Zora 20; Korče Angela 24; Logar Francka 20; Melečkar Kristina 22; Mezgec Marija 21; Peterlin Marija 37; Renner Cvetka 20; Renner Ivanka 25; Skerlj Rezika 26; Stemberger Tončka 21; Turk Pavla 25; Tutek Tončka 29; Vadnal Marija 21; Zele Ivanka 19; Žuzek Jožica 19.

NAJBOLJŠA MOTORNA ZAGA

„New Dennis“ zaga z motorjem 10 konjskih sil! Cirkularna s prečnikom 42 inčev reže v navpični in vodoravni legi. Motor ne služi samo za pogon zage, ampak tudi za njeno premikanje od enega kroja na drugi brez kakšnega koli truda dotičnega, ki jo uporablja. Dejstvo je, da je to naravnost idealna zaga za delo v gozdovih (to je za zaganje stajecih dreves kakor tudi lezečih debel in vej).

Namesto da plačate orog £400 za stroje, ki se daleč niso tako dobri, lahko dobite „New Dennis“ 10 HP kompletno zago za £295. V tej ceni so že vključeni stroški prevoza letalom in (po potrebi) z drugimi najhitrejšimi razpoložljivimi prevoznimi sredstvi prav do kroja, kjer delate ali stanujete. Radi tega imate lahko to motarko v rokah najpozneje tekom 48 ur po naročilu, ne glede na to, v katerem kraju Avstralije se nahajate. Tudi več let pozneje, ako vam bo slučajno potreben kak rezervni del, ga bo tovarna poslala z letalom, ne da bi morali plačati stroške prevoza.

DENNIS POVER SAWS PTY. LTD.

38 Hardy Road, Maylands

Zastopnik Dr. J. Koce, G.P.O. Box 670, Perth, W.A.

Odrezite in poslijte sledeci kupon:

Dr. J. KOCE G.P.O. 670, PERTH, W.A.

Poslijte mi prospekt z opisom „New Dennis“ motorne zage.

IME IN PRIIMEK

NASLOV

NAROČNINA MISLI — £1-0-0 letno

PORAVNAJTE NAROČNINO

STONE BEZJAK

Tel. 326

Box 109, Cooma, N.S.W.

Tel. 326

Nudi Slovincem kjerkoli:

PISALNE STROJE, Olympia, Olivetti, Hermes itd.

KLAVIRSKÉ HARMONIKE, Hohner, Seandalli, Serenelli

RADIOAPARATE, Philips, Kriesler, H.M.V. itd.

FOTOAPARATE, Leica, Retina, Voigtlander, itd.

APARATE ZA BRITJE, Remington, Sunbeam, Phillishave

itd.

HLADILNIKE IN SIVALNE STROJE. — Vse blago s

tovarniško garancijo. Franko po postu.

Narocilnica: Zanimam se za

Ime in naslov

MELBOURNE!

VICTORIA!

MELBOURNE!

„CVETOČA POLJANA“

Priveditev Slovenskega kluba.

Prahran Town Hall, Greville St.

V soboto 19. oktobra 1957 ob 6. zvečer.

Za vse preskrbjeno.

Vljudno vabi

ODBOR.

MELBOURNE!

VICTORIA!

MELBOURNE!

Slovenski pevski zbor **TIGLAV**

vabi na

PEVSKI KONCERT

v soboto zvečer 2. novembra

Forester Hall, 170 Latrobe St., Melbourne

Nosproti muzeja, ki je na Swanston St.

Triglav

Izpod Triglava

BLIZU ŠMARJA pri Jelšah na Štajerskem so odkrili zdravilne toplice, ki so se izkazale z visoko stopnjo radioaktivnosti. Dobile so ime: Atomske toplice. Do najnovjših časov so tisti vrecel uporabljale samo perice, posebno v zimskem času, ker je bila voda nenavadno topla. Kaj drugega ni nihče pripisoval studencu. Zdaj so strokovnjaki spoznali v njem zdravilno moč, posebno za revmatične bolnike. Več bolnikov je že odšlo od tam ozdravljenih, ko so se kopali v bazenu blizu izvira. Podoba je, da bodo te toplice postale slavne in se močno razvile. Govori se o tem, da bo tam zraslo lepo gostišče za bolnike.

NOVOMAŠNIKOV še ni zmanjkalo pod Triglavom, čeprav je tam tako kot je. Tudi to je dokaz, da komunisti ne morejo zajeti mladine tako na široko, kot so upali in napovedovali. V ljubljanski stolnici je bilo konec junija posvečenih kar 14 duhovnikov, dva od njih za goriško škofijo, kolikor je spada v republiko Slovenije. Isti dan je bilo tudi v mariborski stolnici posvečenih šest duhovnikov za lavantinsko škofijo.

V **TOLMINU** je propadlo gradbeno podjetje „Standard“. Bilo je dosti močno in je svoj čas zaposlovalo nad 200 ljudi. Nastale so pa gospodarske težave, slaba uprava in zanikerno tehnično vodstvo. Moralo je priti do poloma in napovedali so likvidacijo. Kam so se obrnili delavci in uslužbenci, poročilo ne pove.

LJUBLJANA je dala slovo tramvaju. Namesto njega so uvedli trolejbus. Mislijo tudi na razširjenje, oziroma podaljšanje teh prog. Napoveduje se, da bo trolejbus vozil v doglednem času na primer vse do Črnuč.

NA **TRŠKI GORI** pri Novem mestu bo končno le prišlo do popravila znane božjepotne cerkve. Med vojno je bila močno bombardirana in tudi drugače poškodovana. Vsa ta leta po vojni se nihče ni lotil dela, da bi jo popravil. Kako tudi, ko je vse polno drugih potreb v deželi! Kljub slabemu stanju cerkve so se romanja nadaljevala. Prišli so pa na romanje tudi ameriški slovenski rojaki in videli razdejanje. Tri ameriške Slovenke so se zavzele za

pobiranje darov v Ameriki. Nabrale so lepo vsoto in jo poslale v domovino za popravilo cerkve. Tako so dale pobudo, da bo le prišlo do restavracije cerkve, ki bi drugače gotovo v doglednem času čisto razpadla.

KRVAVEC v gorenjskih planinah je prevzel novo vlogo. Sloveniji posreduje sprejemanje televizijskih programov iz Zagreba. Zagreb ima namreč lastne televizijske študije in v njih izdeluje tudi slovenske programe, ki jih redno oddaja v Slovenijo preko Sljemena in Kravca. Prvi taki programi so se pojavili v Ljubljani letos spomladi. Slovenija pa seveda lahko gleda na televiziji tudi programe iz Avstrije in Italije. Zlasti v bližini državnih mej.

DOSTOJEVSKIJEVIH del je v Sloveniji zmanjkalo. Na njenem knjižnem trgu jih ni moč dobiti. Zdaj imajo v načrtu, da bodo dela tega velikega ruskega pisatelja zopet izdali in sicer v 10 debelih zvezkih. Urednik bo Bratko Kreft, prevodi bodo menda po večini iz delavnice Vladimirja Levstika in Janka Modra.

MANGART je bil v letošnjem juliju priča zelo dramatičnega pobega iz Slovenije. Osem planincev iz Ljubljane, med njimi dve dekleti, se je napotilo na Mangart z namenom, da si od tam poiščejo pot v svobodo. Zgrešili so pa pot in skoraj našli smrt v brezdnih nevarne gore. Niso mogli ne naprej ne nazaj. Posrečilo se jim je pa, da so z vpitjem priklicali na pomoč gozdarje. Po težkih naporih so jih rešili in spravili v zbirno taborišče Cremona. Nič čudnega ne bo, če bo kdo od njih v kratkem lahko osebno popisal Slovincem v Avstraliji tisto tako silno tvegano pot.

V **TRSTU** so v ulici Petronio začeli graditi nov slovenski kulturni dom. V njegove temelje so vzdali listino, ki izjavlja, da se dom gradi z odškodnino, ki jo londonski sporazum nalaga laški vladi za požgane domove pod fašisti. Ta dom naj bi bil last vseh Slovincem v Trstu, v resnici je pa vlada videla le komuniste in druge levičarje ter jim izročila denar. Zato se demokratsko usmerjeni Slovenci niso udeležili slavnosti in se sprašujejo, koliko pravic bodo imeli v domu nekomunisti.

KRIŽEM AVSTRALSKSKE SLOVENIJE

NEW SOUTH WALES

Cooma: Naše Snowy Mountains letos dokazujejo, kaj se s pridnim delom lahko doseže. Medtem ko se voda nabira v ogromnem „Adam-inaby Reservoir-ju“, so naši borci (to ime res zaslužijo!) 26. avgusta prodrli skozi srce avstralskega pogorja „The Dividing Range“, ki ne dopušča, da bi suhi del NSW bil deležen bolj vlažne vzhodne klime. Dve deželi sta se srečali pod zemljo, 1200 čevljev globoko. Predor je dolg 14 milj in se imenuje „Eucumbene-Tumut Pond Tunnel“. Ko bo prišel čas, bo ta tunel speljal ogromne količine vode skozi celo vrsto elektrarn v bolj suhe in vode potrebne pokrajine. Začelo se bo redno namakanje rodovitne zemlje in mesteca bodo rasla kot gobe po dežju.

Zanimivo je bilo biti zraven, ko sta Mr. J. Cahill in Mr. H. E. Bolte z združenimi močmi sprožila zadnji naboj eksploziva, ki je odprl prehod skozi tunel. Ko se je razkaval dim, sta oba državnik nekaj povedala, kot je navada ob takih priložnostih. Najbolje se je pa odrezal naš častnik, Sir William Hudson, ki je brez izgubljanja časa delavcem v pohvalo in vsem prisotnim v pozdrav zaklical samo trikrat: „Živel!“

Pri slovesnem dogodku pod zemljo je bilo nad 200 ljudi. Vsi so imeli na glavah čelade kakor v vojski. Bili so časnikarji in fotografi, razne uradne osebnosti in seveda tudi mineri sami. Svoje predstavništvo smo imeli tudi Slovenci, saj ni prav majhno število naših fantov, ki imajo pri predoru zasluge.

Ob tej priložnosti bi rad omenil nekaj drugega, kar je več vredno kot delo človeških rok. Med nami na Snowy Mountains, bolj natančno: pri firmi K.W.P.R. je uposlen zavežen in plemenit Slovenec, ki je že mnogim pomagal. Preskrbel jim je zaposlitev in to včasih pomeni skoraj toliko kot življenje. Menda nihče ne šteje, koliko rojakov se je že zateklo k njemu in ne zaman. Njegova pomoč je vsega priznanja in hvaležnosti vredna zlasti ob času, ko firme ne ponujajo dela. V imenu vseh, ki poznamo verigo njegovih dobrih del, kličem ob sklepu tega dopisa: Hvala, Vlado! — Ivan Kobal.

Mayfield: Čudno se sliši, da naši fantje odhajajo iz Avstralije. Pa ni nič čudno, če stvar premislimo. Po več let so že tukaj, zmerom med tuji in osamljeni. Nima jo priložnosti, da bi srečali poštena slovenska dekleta in si iz njihove srede izvolili bodočo ženo, da bi si ustvarili samostojen dom. Nekateri so delali dolga leta v „bushu“, varčevali in hranili, potem pa šli v kako večjo naselbino iskat znanstva. Rado se pa zgodi, da jih rojaki postrani gledajo, nihče nima prijazne besede do njih, stanovati morajo po hotelih, spet morajo biti tuji med tuji. Vemo, da prihaja dosti slovenskih deklet v Avstralijo, razdele jih po mestnih hišah kot služkinje, nič prave priložnosti ni, da bi se kak fant z njimi seznanil. Pa tudi če priložnost nanese, da se kje najde z njimi, je navadno brez uspeha. Saj mnoge že govoriti nočejo s takim, ki ga ne poznajo od prej. Niso voljne malo potrpeti,

da bi ga spoznale, rajši gledajo za Italijani, ki so jih vsi mestni vogali polni. Žalostno je, da naša dekleta tako hitro pozabijo, odkod so prišle in kaj bi bilo zanje prav. Pozivljem vse fante in dekleta, da se pridružimo slovenskim društvom in listu MISLI, ker le te reči nas še morejo nekoliko združiti. In če se snidemo v Slovenskem Domu na zabavi, res ni treba, da so dekleta tako sama zase in slovenskemu fantu tako lahko odrečejo ples. Saj boš kmalu spoznala, če je vreden ali ni, preden mu obrneš hrbet. Že verjamem, da so nevedni med nami, ampak je tudi veliko takih, ki imajo zelo resne misli z vami. Menda se dekleta ne zavedajo, kako resen problem je to za slovenske fante, in naše opazke preveč površno vzamejo. Če je dekletu vseeno, ali jo bo poročil rojak ali tujec, nam fantom težko gre v glavo, da bi si morali iskati življenjsko družico med drugimi narodnostmi. In ni čudno, da se marsikdo odloči za odhod iz te dežele, ki mu je drugače čisto všeč. Dekleta naj teh opazk ne vzamejo za kakšno zafkavanje. Gre za to, da skušamo ostati vsi skupaj tudi na tujem verni in zavedni Slovenci.

Jože Podgoršek.

Junction Shaft: V. Rochester-u, newyorška država, je tajništvo Zveze bivših slovenskih protikomunističnih borcev ki se je lani ustanovila. V Argentini pa izhaja njeno glasilo VESTNIK, ki razlaga namen te Zveze. Ne bom na tem mestu na široko razlagal te reči. Povem le, da sem bil naprošen poskusiti, da se tudi v Avstraliji izvoli odbor in se tudi Avstralija vključi v Zvezo. Vem, da to ne bo lahko, zato pa naprošam vse bivše borce, ki boste to brali, da me po možnosti podprete v tej nameri. Vem, da ni borca v tej deželi, ki je po posebni božji Previdnosti ostal pri življenju, pa bi ne hotel ostati v tesni zvezi z vsemi onimi, ki je nekoč z njimi delil dobro in zlo. Vsak je voljan storiti to tudi danes. Pošljite svoje prijave na začasnega poverjenika za Avstralijo, ki je vdani Vaš Stanko Šusteršič

Junction Shaft,
via Cooma, NSW.

SYDNEY: Iskrene čestitke slovenskemu paru, ki se je poročil v cerkvi St. Francis, Paddington, dne 7. septembra. To sta Štefan Kočar, doma iz Rogačevcev v Prekmurju, in Marija Bernjak iz Radevcev, istotako v Prekmurju. Nevesta je ena najnovejših „novih Avstralk“. V Cerkvi Matere Božje, Waverley, sta se poročila dne 27. sept. Franc Kranjc in Ivanka Trebec. Obema paroma vso srečo! — Kroničar.

QUEENSLAND

Brisbane: Po presledku več mesecev — ne po krivdi sedanjega odbora — smo se slednjič vendar sestali na večji družabni večer tukajšnje „Planinke“. Udeležba je bila odlična. Dvorana natrpana. Goste je iznenadila nova godba, ki je neumorno igrala poskočnice, da je mladina prišla na svoj račun in z njo vsi drugi. Po splošni sodbi je bila ta zabava med najbolj uspešnimi, kar jih je kdaj priredila naša „Planinka“. Uspeh je bil

popolnoma zadovoljiv v moralnem in finančnem pogledu. Povabljeni so odšli z željo, da bi se čimprej spet mogli tako po domače pozabavati. Zato naj bo takoj tu povedano, da lahko pridete spet v isto dvorano v soboto 19. oktobra. Priprani smo, da boste takrat enako zadovoljni, ko se boste spet srečali z rojaki in rojakinjami. Družabni večeri „Planinke“ so naša medsebojna vez. Torej na svidenje 19. oktobra! — Janez iz Brisbane.

Mt. Isa: Kakor vidim, je ta naša nova domovina spet zašla v precejšnjo brezposelnost, čeprav tudi v preteklosti ni bilo vse rožnato. Ob tej misli se mi zdi, da bo prav dati v objavo naslednje vrstice. Tu v Mt. Isa imamo bakren rudnik, ki daje tudi svinec in še nekaj drugih primesi. Po Avstraliji je razširjeno mnenje, da se da pri nas zelo dobro zaslužiti, kar pa ne odgovarja resnici, vsaj vedno ne. Naš zaslužek se ravna po ceni svinca na velikem trgu, ki pa ni stalna. Prav zadnje mesece je cena zelo padla in dober zaslužek je šel po gobe. Še večje zlo je v tem, da družba ne sprejema novih delavcev, pač pa odpušča prejšnje. Teh par vrstic dajem v objavo, da ne bi morda kdo naših Slovencev hotel priti sem gor iskat dela in bi ga ne našel. Vsem znanim in neznanim rojakom prav lep pozdrav. — Mirko Brenčič.

Borokula: Iz neke objave v MISLIH je razvidno, da ima uprava z nekaterimi naročniki preveč potrpljenja. To se ji pozneje lahko usodno maščuje. Po mojem mnenju ni veliko takih med nami, ki bi res ne mogli plačati naročnino pravočasno. Le preveč je takih, ki z mirno vestjo prejemajo list in se posmehujejo prošnjam in opominom uprave. To je žalostno za nas vse, pa tudi krivično za one med nami, ki redno plačujemo in še za sklad kaj navržemo. Jaz bi predlagal, da se uprava postavi na čisto poslovno stališče. V prvih šestih mesecih naj plačajo naročnino za tekoče leto, ali pa vsaj sporoče upravi, da bodo plačali v doglednem času. Kdor pa molči in prejema list brez vsakih očitkov vesti, ne zasluži, da drugi vzdržujejo zanj slovenski list. Take naj uprava izloči iz imenika naročnikov. Potem bomo vsaj videli, če smo vredni, da imamo svoj list, ali nismo. — Janez Košorok.

Mary Kathleen: Dolgo se nisem oglasil, bil sem močno bolan. Klimatične spremembe so mi povzročile hude srčne napade. Poleg tega si lahko mislite, kakšno je življenje v puščavi. Toda nekdo mora pač biti tudi tu. Žal mi je, da nisem že poprej poznal lista MISLI. Ko sem dobil naslov, sem

se naročil. Zdaj mi je veliko krajši čas v samoti. V listu sem našel veliko zanimivega, rad bi pa bral kaj več zgodovine. Meni se zdi, da nam je znanje zgodovine prav posebno potrebno. Ko bom prišel spet do pravega zdravja, bom tudi jaz rad sodeloval pri listu. Pozdrav prijateljem in prijateljicam! — Franc Frank.

ROJAKOM V ZAHVALO IN BODRILO

NEDAVNO SEM PRVIČ dobil v roke VESTNIK, glasilo slov. kluba v Melbournu. Reči moram, da me je globoko presunil njegov uvodnik: Svoji k svojim! To morda še posebno zaradi tega, ker sem bil še sam med tistimi, ki nestrpno pričakujejo ure odhoda iz taborišča. Težko je opisati podobna hrepenenja v še bolj bednih taboriščih v Italiji. Kako smo si slikali razmere, ki jih bomo našli v novi domovini!

Živo se spominjam, kako smo na ladji modrovali in si slikali, kako bomo v kratkem prišli za delo in kot čebele znašali v panj svojega novega zatočišča. Te sanje so se pa mesec za mesecem razblinjale v nič med rahiličnimi drevesi v Bonegilli.

Toda kot vselej, ko se človeku zdi obzorje najtemnejše, posije od nekdaj žarek svetlobe. Tudi nam je prisiljal. V taborišče nas je prišel obiskat p. Bazilij in ob njem so se razjasnili naši naveličani obrazi. Po molitvi v taboriščni kapelici nam je tolmačil razmere v novi domovini in nam vlival prepotrebne ga poguma. Še bolj kot obisk sam nas je pri srcu pogrela misel, da imamo v bližini rojake, ki so težko dobo „začetka“ že prebredli, niso pa pozabili, da nas je mnogo, ki še „začetka“ nismo napravili. Na nas mislijo, to nam je povedal p. Bazilij. Še več!

Z ženo sva bila med tistimi, ki jih je p. Bazilij povabil s seboj v Melbourn. In teh je že kar precej. Naju je odpeljal v Footscray k družini Marinovič, ki naju je z veseljem sprejela. Gotovo so ti dobri ljudje prislunili utripom svojega slovenskega srca in geslu: Svoji k svojim!

Dragi rojaki, ki imate že svoj dom in zaslužek, posnemajte zgled tistih, ki so že izpolnili to, kar so smatrali za svojo narodno in krščansko dolžnost. Upajmo, da vam bo vsak hvaležen, poleg tega boste imeli veliko notranje zadoščenje, da ste bili bližnjemu v oporo ob njegovih negotovih in težkih korakih v novi svobodni deželi.

V svojem in v imenu vseh, ki so bili deležni podobnih dobrot, iskrena zahvala za izkazano pomoč vsem rojakom, posebno p. Baziliju! — Karel Kodrič.

„Elite“

Slovenci v Melbournu in okolici!

Ne pozabite, da lahko naročite obleko pri slovenskem krojaču. Izdeluje po želji in najnovejši modi obleke za moške in ženske. Ugodne cene, tudi na odplacilo. Nudi vam tudi lepe srajce iz švicarskega blaga, kravate in podobno.

JA4758

JOZEF SERNEL

JA4758

55 BRUNSWICK STREET, FITZROY, MELBOURNE, VICTORIA

High-class Ladies and Gent's Tailor. Exclusive European styles.

IZ SLOVENSKE DUHOVNIŠKE PISARNE

"DUHOVNI ŠOPEK" ŠKOFU ROŽMANU

SLOVENCİ V ZDRUŽENIH DRŽAVAH so si zaželeli, da bi škof Rožman med njimi ponovil svojo zlato mašo. Proslava bo zadnjo nedeljo v oktobru, na praznik Kristusa Kralja. Dopoldne bo pontifikalna maša v cerkvi sv. Vida, popoldne program v veliki cleve-landski dvorani.

Za to proslavo so sestavili poseben odbor, ki ima na skrbi vso prireditev. Med drugimi točkami hočejo zlatomašniku pokloniti tudi bogat „duhovni šopek“, ki naj bi ga pomagali poviti vsi verni Slovenci križem po svetu. To se pravi, da naj bi molili za škofa, bili zanj pri sveti maši, še boljše večkrat, opravili molitev rožnega venca, križevega pota ali kaj podobnega.

Odbor za proslavo piše med drugim:

„Prav je, da Slovenci vračamo Prevzvišenemu ljubezen za ljubezen. Na najlepši in najprimernejši način moremo svojo hvaležnost izkazati z lepim duhovnim šopkom. Zato Vas najlepše vabimo in prosimo, da bi se pridružili k zbiranju

duhovnega šopka. Sporočite do 23. oktobra na naslov:

Slovenska pisarna — Baragov Dom
6304 St. Clair Ave.,
Cleveland 3, Ohio — USA.

Za odbor: Inž. Jože Sodja, Karel Bonutti, Fr. Sfiligoy“.

DOSTAVEK: Duhovni šopek hočejo pokloniti v posebni knjigi, ki bo obsegala imena vseh, ki hočejo pri „šopku“ sodelovati, pa tudi molitve, ki so jih za zlato- mašnika opravili. Nujno prosi odbor, da bi bili zastopani pri tem tudi Slovenci v Avstraliji. To tudi mi iskreno želimo. Pozivljemo verne rojake, naj si takoj določijo, kakšne pobožnosti bodo v teku meseca oktobra opravili za škofa, in naj to sporoče na gornji naslov v Cleveland. Vemo, da naši ljudje strašno neradi pišete, toda napravite za to izredno priložnost *veliko izjemo*. Tudi če neradi molite, napravite za to priložnost *enako veliko izjemo*! Zelo nečedno bi bilo, če bi rojaki križem po svetu povili lep duhovni šopek Prevzvišenemu — brez avstralskih Slovencev ... Zato nujno prosimo, da si vzamete te vrstice k scrui in res vsaj nekoliko sodelujete pri tem prelepem podjetju. In ne pozabite sporočiti na naslov v Cleveland! — *Slovenski duhovniki v Avstraliji*.

EDINSTVENA NOVA MAŠA V PERTHU, W.A.

V stolnici St. Mary's Cathedral je dne 27.7. prejel med šestimi diakoni mašniško posvečenje preč. g. Toma Vladimír Tomič. Je mende prvi Hrvat in sploh prvi Slovan, ki je bil posvečen na avstralski zemlji. Tom Vladimír je prišel v Perth iz Zagreba tri leta star. Starša sta imela pet otrok. Žal je oče umrl, ko je imel Tom 15 let, najmlajši v družini. Mati je s težkim delom nekako zmogla, da je deček nadaljeval študije. Ko je prišel čas za bogoslovne nauke, je Tom odšel v Manly, Sydney, in se pridno učil. Vsake počitnice se je vračal k ljubljeni materi, sestri in bratom, letos zadnjič.

Svojo novo mašo je opravil Tom v nedeljo 28. julija v cerkvi sv. Brigite v West Perthu ob ogromni udeležbi veselih vernikov. Maša je bila v staroslovenskem jeziku sv. Cirila in Metoda. To je bilo nekaj izrednega za te kraje. Pridigal je Rev. Ivan Mihalič iz Adelaide. Pri oltarju sta stregla gg. Mihalič in dr. Mikula. Strumno izvežbani pevski zbor je vodil domači župnik Rev. Čokolič. Mogočno je donelo liturgično in cerkveno petje novomašnika in zbora po cerkvi in preko nje pod milo nebo, kjer je množica obdajala cerkev. Ni bilo za vse prostora v njej. Vsa slovesnost je izzvenela v akord:

Gospodin, smiluj se, slava na višnji Bogul! Sveti Ciril in Metod, prosita za slovanski rod!

Med obedom na domu se je primicant z ginljivimi besedami zahvalil v angleščini in hrvaščini zlasti svoji materi za vse znane in neznane tihe žrtve zanj, zlasti pa za to, da je doma zmerom govorila z njim hrvaški. Tako je svojega sina usposobila, da bo mogel uspešno delovati v duhovni prid svojih rojakov v West Avstraliji.

Naj bi zgled te odlične matere opogumil tudi to ali ono slovensko mater, da bi mogli kdaj tudi Slovenci doživeti tak imeniten dan! — Dr. Ivan Mikula.

DELAJSKI PRAZNIK

V ponedeljek 7. oktobra bo proslava delavskega dneva v sydneyski katedrali ob devetih dopoldne. Maševal bo g. kardinal Gilroy, pridigal pomožni škof Freeman. Organizacije katoliških delavcev se bodo udeležile z zastavami in korakale v sprevodu. Enake proslave bodo v drugih večjih mestih. Ker je ta dan državni praznik, boste mnogi lahko prisostvovali tej pomembni službi božji.

BLACKTOWN — SYDNEY!

Mesec oktober je posvečen Materi božji Rožniviški. Zato bomo po sv. maši v Blacktownu in naslednjo nedeljo v Sydneyu zapeli lavretanske litanije. Vsi krepko odpevajte!

Z VSEH VETROV

MONGOLIJA je nekje v Aziji med Sovjetijo in Kitajsko. Ni posebno pomembna na svetovni pozornosti. Postala je pa zanimiva in znana zaradi tega, ker tam v glavnem mestu Ulan Bator dela pokoro nekdanji veliki kladivar — Molotov. Hruščev ga je poslal tja za sovjetskega veleposlanika. Huda pokora bo zanj tudi to, da bo moral v doglednem času gostiti diktatorja Tita, ki je napovedal obisk v Mongoliji. Za Tita bo to velik triumf, zakaj splošno znano je, da je bil Molotov tisti, ki se je svoj čas poleg Stalina najbolj trudil za odstranitev Tita. Ko se bosta od blizu gledala, jima bo verjetno v mislih znani pregovor: Danes meni, jutri tebi.

PEVSKI ZBOR „GALLUS“ v Buenos Aires je imel krasno uspel koncert v nedeljo 15. sept. Verjetno je to najboljši zbor v slovenskem izseljenstvu. Ime si je privzel po slovenskem glasbeniku Petelinu-Gallusu. Svoje koncerte prireja za rojake in argentinske domačine, včasih za oboje skupaj, včasih ločeno. Na sporedu omenjenega koncerta so bili skladatelji Adamič, Foerster, Jereb, Mirk in Lipar, poleg njih pa narodna pesem. Nastopil je tudi mladinski zbor, kar je bila izredna posebnost. Zbor se je začel že tudi pripravljati na praznovanje svoje desetletnice, ki bo prihodnje leto.

GORIŠKI SLOVENSKI PEVCI so v letošnjem juliju napravili izlet na Koroško. Gostovali so na naznih krajih, nastopili pa tudi v celovškem radiu. Pred polnimi dvoranami so peli (med drugim tudi Sattnerjevo Jefejevo prisego) v št. Janžu (Rož), Šmihelu (Podjuna), in št. Jakobu (Rož), ki je domovina Miklove Zale. Vsi progra-

mi so bili posvečeni pesniku Gregorčiču ob 50 letnici njegove smrti. Gostovanje Goričanov je povsod lepo uspelo in prav veseli so se vrnili domov v zavesti, da so se Korošcem dobro oddolžili za njihove kulturne obiske na Goriškem. Oboji so dobili novega navdušenja za nadaljnje izmenjavanje takih kulturnih obiskov.

DJILAS je za komuniste zmerom bolj črna ovca, oziroma kostrun. Čeprav je sam prepričan komunist, hodi današnji komunizem po njegovem mnenju po zelo napačnih potih. Njegova knjiga „The New Class“, ki je izšla v Ameriki, vzbuja povsod veliko pozornost, njen avtor pa radi nje sedi v ječi. To ni seveda nič čudnega. Čudno pa je, da je Washington izrekel Titu čestitke, ko je ta poslal Djilasa ričet jest. Poleg čestitk je bila izjava, da Amerika želi močno Jugoslavijo, zato ne odobrava Djilasovega postopka. — Morda pa to tudi ni čudno, zakaj Washington se že delj časa v zunanji politiki — lovi in spet lovi.

O POBEGIH IZ SLOVENIJE ima Katoliški Glas v Gorici svojevrstno mnenje, ki ga je vredno premisliti. Takole piše: Pobegi se vrste dan za dnem. Vendar se sprašujemo tudi, ali so res potrebni in nujni. Gotovo, življenje v Jugoslaviji ne prinaša rožic, ali tudi tujina razočara. Če nudi nekaj več zaslužka in bolj ugodno življenje, zato pa oropa človeka marsičesa, kar ima doma, a ne zna ceniti. Saj dan na dan slišimo, koliko naših rojakov se v tujini versko in moralno izgubi, narodnostno pa še bolj. In končno, če hočemo, da se bodo razmere v domovini kdaj izboljšale, je treba, da dobri ostanejo doma in ne beže po svetu. Zato se nam zdi, da so velikokrat

taki begunci podobni dezertarjem z bojišča. Bolj bi morali pomisliti, preden se odločijo za beg v tujino.

KRŠČANSKO DEMOKRATSKA svetovna zveza je sklicala svoj drugi mednarodni kongres v San Paolo v Braziliji. Vršil se je v tednu 14.-22. septembra letos. Za udeležbo se je prijavilo 31 držav, med njimi tudi iz Azije in Afrike. Celo dežele izza železne zaves so imele svoje predstavnike. Osrednja točka tega kongresa je bila: Gospodarska, socialna in politična integracija Latinske Amerike. Predavanja o gospodarski integraciji je izdelal poseben odbor v Chile, o socialni enakosti odbor v Braziliji, o politični v Urugvaju. Južna Amerika se vedno bolj zaveda, da se morajo njene številne države povezati med seboj z ideali krščanske demokracije, na to pa z ostalim svobodnim svetom. Le tako bo mogoče dvigniti ljudstva iz zaostalosti in preprečiti vdor komunizmu in raznim drugim škodljivim vplivom.

ZAHODNA NEMČIJA je pri volitvah 15. septembra dobro prestala trdo preizkušnjo. Krščanski demokrati so odnesli odločno zmago nad socialisti. Adenauer bo bljub svo-

jim 81 letom ostal na čelu vlade in obdržal Nemčijo v prijateljstvu z Zahodom — vse tja do Amerike.

NIČ PREHITRO!

Imeli so predavanje o zdravstvu. Dr. Drč je na široko razlagal, kako je treba skrbeti za zdravje. Svež vrak, čista voda, zmerna prehrana, alkohola kar najmanj itd. Sredi predavanja je vstal star mož in segel zdravniku v besedo:

„Bežite no, to je vse le dohtarska iznajdba. Poglejte mene, 78 let sem star, pa se nikoli nisem držal takih predpisov. Nikoli nisem bil bolan in tudi zanaprej bom lahko živel brez dohtarjev“.

Mož je sedel, omahnil na stolu in bil pri priči mrtev.

Ljudje so se zganili, zdravnik je planil k njemu, potipal žilo in zmajal z glavo.

„Ta se je pač prehitro pohvalil“, je nekdo rekel zdravniku.

„Prav nič prehitro, zadnji čas je bil! Dve minuti pozneje bi se ne mogel več,“ je rekel dr. Drč.

Slovenci

v Perthu in okolici!

Kupujte vse svoje potrebščine
največji trgovini Zapadne Avstralije

pri **BOANS-u**

Publisher: Rev. R. Pivko, 45 Victoria St., Waverley, N.S.W. Editorial Office: 66 Gordon St., Paddington.

Printed by Publicity Press (1938) Pty. Ltd., 71-75 Regent St., Sydney, for the Publisher, Rev. R. Pivko, 45 Victoria St., Waverley, N.S.W.

ŽALOSTNA PESEM

*V pomladni večer ena pesem drhti,
ena žalostna roka prosi v temo:
joj, jaz ne morem zaspati!
V obup tako čisto joče tvoj glas.
Marija, kako smo si daleč!*

*V pelinasti uri — kam naj se
oprem?*

*Omahnila sem v bolečini,
v spoznavanju groze blaznim;
prgišče borovih iglic
razdala bi v kroge dolin.*

*Pa več ne smem.
Le na dlani zacvel je poljub,
kot trnje žari med robidjem,
kot trnje vzplamteva v brezup. —
Marija, v dno duše me zebe.*

Neva Rudolf.

ZAHVALA IN PROŠNJA

ZA DRUŽINO SMODAJ — na prošnji v zadnji številki — se je nabralo nadalje:

Slovensko društvo, Sydney £10-0-0

Janez Košorok, Qld. £1-0-0

Edvard Dekleva, Wollongong 10-0

Ivan Kobal, Cooma £1-0-0

Jaka Rejec, Byrock £1-0-0

Družina je doslej nabralo vsotico hvaležno sprejela. Prbližno tako velik dar kot zdaj so ji že poprej zbrali rojaki v Wollongongu. Je pa še zmerom v velikih težavah. Zato bo tudi vsak nadaljnji dar hvaležno sprejet.—Ur.

DOBER DAN VSEM skupaj!

Pomlad je v deželi in to se vidi tudi v pisemcih naših dragih otrok. Toda preden spregovorim o dveh pogumnih in vrljih deklicah iz Melbourne, se pogovorimo o nagradah za najboljši odgovor k zgodbi o malem čričku. Glejte, otroci, še mesec dni imate časa. Pišite mi! Potem izberemo dva najboljša odgovora. Nagradi sta dve:

1. deset šilingov, dar znane prijateljice otrok;

2. mladinska knjiga: V kraljestvu lukt.

Otroci, pohitite!

Zdaj pa k našima deklicama! Želim si, da bi vsi otroci mogli videti, kako čedno pisemce je to. In kako lepa pisava! Poslušajte!

„Zelo rada čitam Vaše povestice, posebno mi je ugajala zadnja z uganko. Moje ime je Danila, stara sem 12 let. Prav prisrčne pozdrave pošiljam vsem malim prijateljem ter mami. Danila Bole“.

Pozdravljena, draga Danila. Iz vsega srca ti želim, da dobiš prvo nagrado za svoj odgovor (tega sem izpustila tu zgoraj v pismu.) Pa še nekaj. Oglasi se spet kmalu in povej nam kaj več o sebi. Kaj delaš, česa se učiš v šoli? Z veseljem in zanimanjem te bomo poslušali.

In evo — tu je dodatek k pismu Danile:

KOTICEK NAŠIH MALIH

„K pisemcu moje sestre prilagam tudi jaz svoj prispevek, majhno pesmico. Sicer je to moja prva, zato ne bo prav dobra. Upam, da bo druga boljša.“

Pomlad.

*Nebo se razjasnilo je,
oblake razpršilo vse,
in sonce posijalo je,
hitelo zbujat cvetke vse.*

*Najprej se vzonček zbudil je,
pokukal je iz luknjice.
Zbudila se vijolica
ter nežno glavo dvignila.*

*Nato pa še trobentica
junaško se je dvignila
in svetu je zatrobila:
Pomlad je k nam prišla!*

Neva Bole“.

Živela naša Neva! Povejte, otroci, ali ni to ljubka pesmica? Stavim, da se bodo najmarljivejši med vami prav lahko naučili teh verzov. Tebi, draga Neva, pa samo poudarjam: Kmalu pošlji ono drugo! Velja?

Oho, zaklepetali smo se! Komaj da je kaj prostora za pozdravke. Brž naj pohitijo v Albury k trem Hribarjevim deklicam in k vsem prijateljem in prijateljicam v Melbourne, v Sydney pa poseben pozdrav ge. Pavli in družini Filipičevi.

Zdravi ostanite, otroci, in na svidenje! — Neva.

SYDNEY!

SYDNEY!

SPOMLADANSKA ZABAVA

v Paddington Town Hall dvorani

v nedeljo 6. oktobra

Zacetek ob 6. zvečer.

Rezervirajte mize na Slovenski Dom

TEL. FB 1085

Za jedaco poskrbljeno, pijaco prinesite s seboj

Na svidenje!
Slov. društvo

V SMRLINJU

Narte Velikonja.

XIX.

V novemberski noči je po cesti v dolino hitel v megli, iz katere je rahlo snežilo, po rebri navzdol bajtar Zvirik. Na hrbtu je imel koš in lopato.

V dolini je zavil skozi vas na malo pokopališče, za hip posluhnil, štel udarce v zvoniku, ki so oznanjali deseto uro, ter stopil k svežemu grobu v kotu.

„Kje spiš, Polonca?“ je vzdihnil in pokleknil na grob. „O hči moja, oči mojih starih dni, kje ti spiš!“

Obklečal je na grobu v silni, polblazni boleti in krčevito stiskal roke k molitvi. Udarila je ura polenajst. Zdrnil se je, posluhnil znova in začel naglo odgrebati prst iz groba.

Lopata je čudno udarjala ob kamenje, kakor da drsa po kosteh in lobanjah. Od napora so se mu delali krvavožareči obroči pred očmi, pot mu je lil s čela od razburjenosti in naglega dela. Če je lopata preveč zaženketala, je posluhnil.

„Ne boš v nežegnani zemlji, Polonca, doma v žegnano te pokopljem in sam ti pozvonim za dušni mir!“ je šepetal sam s seboj, kakor bi molil.

In pogrezal se je niže in niže v grob. Zemlja se pe oprijemala lopate in s težavo jo je metal iz groba. Postrugnil je po krsti, odkopal jo je skrbno okoli in okoli, potegnil jo s težavo kvišku in jo mukoma postavil pokoncu. Ko je mrlič udaril z glavo ob pokrov, je v rakvi čudno jeknilo.

Ura je bila dvanajst. Newje daleč je lajal pes. Pozen vasovalec je vriskal na hribu, se spustil mimo pokopališča, obstal za hip ob zidu, a nato bežečih korakov utočil v temi, kakor bi ga kdo preganjal.

Zvirik se ni zmenil za nikogar. Naglo je dvignil rakev iz groba, stlačil v jamo koš z dnem navzgor in nato začel nanj sipati zemljo. Kmalu je bil grob navrhan in povrnan kakor prejšnji in se ni nič poznalo.

Okoli krste je privezal vrv, naprtl si jo z glavo pokoncu kakor butaro drv. Čutil je, kako kleca in bije ob pokrov hčerina glava in pri duši ga je zazebljo.

Pod težkim bremenom je počasi lovil tla čez grobove. Spomnil se je, da ga utegne kdo srečati, če gre po dolini. Udaril je po bližnjici preko njiv, ne zmeneč se za psa, ki je besno divjal na verigi okoli hiše in zavijal z odurnim cvilečim glasom, kakor da voha mrtvaški vonj.

Zvirik je gorel po vsem telesu pod silno težo, pot mu je curljal po čelu, pri vsem tem pa mu je bilo pri srcu tako ledeno in groze polno, da je trepetal, ko se je vzpel v reber. Kolena so mu klecala in po hrbtu so ga spreletavali mravljinčji.

V rebri je rahlo naletaval sneg in mu prašil v oči in usta. Hropeč in z naporom je vlekel čudno butaro v polnočni uri. V glavi mu je brnelo kakor zvonjenje; vsakih par sto korakov je počival.

Zavivši na tretjo serpentino je zaslišal sopenje in korake pod seboj na rajdi. Postavil je krsto kraj ceste in se umaknil za borov grm.

Prihajajoči koraki so pričali, da je popotnik ali šepav ali pijan. Slišal je, da zadovoljno mrmra sam s seboj.

„Škvarča iblajtar,“ je pomislil Zvirik. „Pil je in Bog ve koga ovajal. Še mene bo, če me zapazi!“

Zvirik je čutil težko škvarčevo sopenje že tik ob sebi in mislil, da pojde mimo, ko se je opotekel in zadel ob krsto krap ceste.

„Tram!“ je zadovoljno zamrmral. „Pa ga je pokoncu postavil, da bi ne spoznal. Ukradel je lopov in se zbal. Kar skrijmo ga!“

Preden se je Zvirik vavedel, je škvarča že prekucnil krsto, da se je pokrov odtrgal in odletel.

Škvarča je prižgal voščenico in odskočil v stran: Iz krste je s strašnim izrazom na zabuhlem posinelem licu strmел mrlič s steklenim pogledom.

V tem je planil izza grma nadenj Zvirik in ga zagrabil za ramo.

„Ali ne vidiš, da ni tram, mrlič je!“

Sunil ga je v jarek, da je lopnil z obrazom na kup kamenja. Škvarči je oledenela kri v žilah. Šapa mu je zastala, nekaj je prvi hip zagrkal in zajecjal, potem pa poklenil in dvignil roke kvišku.

„Milost, milost!“

V strahu in presenečenju ni spoznal Zvirika. Ker ni bilo prvi hip nobenega odgovora in se črni senci — ne ona ležeča in niti ona stoječa na cesti — nista nič ganili, se je spustil brezumno skozi borovje navzgor.

Zvirik pa je v čudni grozi, žalosti in boleti popravil hčer v krsto, pritrdil pokrov nanjo in s težavo oprtal svoje nevsakdanje breme. Kaj je bilo Zviriku nesti dva centa ledu iz ledenice? Nič! In nesel ga je v enem dopoldnevu tridesetkrat po navpičnih lestvah petsto metrov navzgor, pa si ni odpočil. Toda pod krsto je vleklo v zemljo njega samega in noge so se premikale z naporom.

Spomnil se je Filipa, ki ga je pred dobrim mesecem nesel po tej cesti, in sta govorila o Polonci. Solze so mu začele lesti po licu in v prsih ga je grabila divja bol.

„V žegnano zemljo te pokopljem, ravno pod veliki križ, da bo vidno moje trpljenje. Sam ti bom zvonil in sam molil bilje, da boš videla mojo ljubezen, sam mu pokažem Moru — hudiču, da se umiri moje srce.“

Škvarča je na vrhu rebri čutil, da mu noge odpovedujejo. Začel se je križati in trkati na prsi:

„Daj duši vicani mir in pokoj!“ Opazil je, da mu manjkajo cula, palica in klobuk, toda ni se ozrl. Ko je začutil, da mu srce več ne bije s tako silo, se je spustil v tek čez drn in strn proti svoji bajti. Naglo je poiskal ključ pod pragom, zapahnil z vsemi zapahi vrata za seboj in zlezal za peč. Kozava sestrična mu je bila pripravila večerjo na mizo, a se je ni dotaknil. Slonel je pri peči in zbiral svoje misli. Začel je otipavati žepa in obraz se mu je razjasnil, ko je otipal prstane.

„Hvala vsem svetnicam in pomagavkam, da so vsaj ti ostali!“ je gledal pozlačene prstane na dlani.

Na taki poti v Gorico je škvarča zaslužil prstane.

Zvirik je mislil na fanta, ki ga je nosil in imel Polonco rad, pa mu je ni dal. Iz same objestnosti in lakomnosti mu je ni dal in ga je obšla nepopisna bridkost, jeza in sovraštvo do Mora.

„In me je nesel, pa sem ga zasramoval, in me ni udaril, ko sem hvalil Laha, in za pokoro nesem Polonco. In ko jo pokopljem,“ je govoril ves truden in zmučen in se zaletaval po kotanjah, „ko jo pokopljem, potem storim, da bo njej lažje na onem svetu in Bog bodi milostljiv moji duši!“

Tako je nesel Zvirik svojo lastno hčer, da jo pokoplje v žegnani prsti, preden stori, kar je sklenil, da umiri svoje srce.

(Dalje).

STANDARD PAKETI

slovenske tvrdke: **Dr. J. KOCE,**
G. P. O. Box 670, PERTH W. A.

Božični prazniki se bližajo! Standard paketi tvrdke Dr. J. Koce Perth, so najlepše in najboljše Boženo darilo, ki ga morete poslati Vasim dragim doma. Moja tvrdka Vam daje garantirano najboljšo blago po res zmerih cenah.

Vsem naročnikom sporočam veselo vest, da bodo odslej vnaprej tudi železniski paketi moje firme najhitreje prisli v roke njihovih dragih doma. Moji tvrdki v Trstu je namreč pred 14 dnevi uspelo doseči, da bo jugoslovansko (državno) spedijsko podjetje njene pakete prevzemalo dvakrat na teden in jih s tovornimi avtomobili vozilo iz Trsta čez mejo v Jugoslavijo, od koder bodo po skrajšanem carinskem pregledu takoj poslani na naslove prejemnikov.

Ena in ista družina odnosno njeni člani lahko dobijo v vsakem tromesečju (kvartalu) več darilnih paketov, toda skupno ne smejo presegati 20.000 dinarjev vrednosti po jugoslovanskih uradnih cenah. Četudi je jasno, da se lahko poslje več kot prej, vendar je svetovati, da se posljejo domov za družino primerne količine. Sicer si pa ni treba radi tega delati skrbi, Vi naročite kar in kolikor želite, a moja tvrdka bo izvršila Vase naročilo tako, da doma ne bodo morali placati uvozne carine. K vsakemu Standard paketu lahko dodaste 3 pare najboljših Nylon nogavic „Dupont“ la po ceni 11/6 za 1 par.

Novost je poseben paket izbranega kolonialnega blaga (st. 41) in dva paketa (st. 48 in st. 49) svežih pomoranc. Znani ameriški zurnalst, ki je bil v Jugoslaviji, je napisal, da večina mladih ljudi doma sploh ni pokusilo odnosno niti videlo pomoranc.

Posebna novost pa je paket st. 50, ki vsebuje okrepevalno hrano za otroke, kar je zlasti vazno za njihov razvoj. Tak paket, ki ga lahko naročite skupno s kakršnikoli gori navedenim Standard paketom, pride prav tudi za starejše in bolehe ljudi sploh.

Poleg zivil posiljam domov tudi vsa zdravila, tekstilije, radio aparate, kolesa in druge tehnične predmete in to po najnižjih cenah.

Vsem tistim, ki naročajo pakete pri moji firmi, dajem brezplačno informacijo glede poziva zagotavljanja, sorodnikov itd. v Avstralijo, za kar sem kot oblastveno priznan (registered) agent za vseljevanje tudi upravicen. Ravno tako dajem brezplačno informacije za potovanja z letali in ladjami po vsem svetu.

Končno pripominjam, da je se vedno bolje poslati domov paket s hrano, ker tako dobijo Vasi dragi doma dvakrat večjo vrednost v roke kot pa če bi jim poslali denar.

St. 21
2 kg kave Santos extra prima
2 kg sladkorja kristal
1/4 kg čaja Ceylon
1/4 kg popra v zrnju

4 1/2 kg £3-3-6

St. 22
1 kg kave Minas Ia
3 kg sladkorja kristal
1/4 kg čaja Ceylon
200 gr mila Palmolive

4.45 kg £2-9-0

St. 23
3 kg kave Santos extra prima
3 kg sladkorja v kockah
3 kg riza Zlato Zrno

9 kg £4-12-0

St. 24
1 kg kave Santos extra prima
6 kg sladkorja kristal
2 kg riza Zlato Zrno

9 kg £2-16-0

St. 25
2 kg kave Santos extra prima
2 kg riza Carolina Ardizzone
4 kg sladkorja kristal
1/4 kg rozin
1/4 kg popra v zrnju
1/4 kg čaja Ceylon

9 kg £4-2-0

St. 26
3 kg kave Minas Ia
10 kg sladkorja kristal
1/4 kg popra v zrnju
1/4 kg čaja Ceylon

13 1/2 kg £5-5-0

St. 27
1 kg kave Minas Ia
10 kg sladkorja kristal
2 kg riza Zlato Zrno
1/4 kg popra v zrnju
1/4 kg čaja Ceylon

13 1/2 kg £4-0-0

St. 28
2 kg kave Santos extra prima
8 kg sladkorja kristal
7 kg riza Carolina Ardizzone
1 kg rozin

18 kg £5-7-0

St. 29
3 kg kave Santos extra prima
10 kg sladkorja kristal
2 1/4 kg (5 lbs) svinjske masti
2 kg olja olivnega
1/4 kg rozin
1/4 kg popra v zrnju

18 kg £7-7-0

St. 30
1 kg kave Santos extra prima
8 kg sladkorja kristal
2 1/4 kg (5 lbs) svinjske masti
5 kg riza Zlato Zrno
1 kg olja olivnega
1/4 kg cokolade
150 gr popra v zrnju
200 gr čaja Ceylon

18.10 kg £5-18-0

St. 31
1 kg kave Santos extra prima
10 kg sladkorja kristal
5 kg riza Zlato Zrno
5 kg bele moke 00
1 kg olje olivno
2 1/4 kg (5 lbs) svinjske masti

1/4 kg rozin
100 gr popra v zrnju
100 gr čaja Ceylon
100 gr cimeta v prahu
2 kom vanilije

25.10 kg £6-0-0

St. 32
2 kg kave Santos extra prima
10 kg sladkorja kristal
5 kg riza Zlato Zrno
5 kg bele moke 00
2 1/4 kg (5 lbs) svinjske masti
1 kg rozin
1/4 kg cokolade avicarske
1/4 kg čaja Ceylon
1/4 kg popra v zrnju
1/4 kg mila Palmolive
1/4 kg kakao holandski

25 kg £8-0-0

St. 33
3 kg kave Santos extra prima
5 kg sladkorja kristal
5 kg riza Carolina Ardizzone
10 kg bele moke 00
1 kg rozin
1/4 kg cokolade avicarske
200 gr popra v zrnju
200 gr čaja Ceylon
200 gr cimeta
200 gr mila Palmolive

25.20 kg £7-2-0

St. 34
1 kg kave Minas Ia
5 kg sladkorja kristal
10 kg bele moke 00
1 kg rozin
10 kg riza Carolina Ardizzone
5 kg spaghetti Ia
1 kg olja olivnega
1 kg mila za pranje
1/4 kg mila Palmolive
1/4 kg popra v zrnju
1/4 kg čaja Ceylon

35 kg £7-5-0

St. 35
2 kg kave Santos extra prima
10 kg sladkorja kristal
5 kg bele moke 00
1 kg rozin
5 kg riza Zlato Zrno
5 kg spaghetti Ia
1 kg sira Parmezan, starega
2 kg olje olivno
100 gr popra v zrnju
100 gr cimeta v prahu
100 gr čaja Ceylon
200 gr mila Palmolive

33 1/2 kg £10-0-0

St. 36
2 kg kave Santos extra prima
7 kg sladkorja kristal
10 kg bele moke 00
8 kg riza Carolina Ardizzone
5 kg spaghetti Ia
1 kg rozin
1/4 kg čaja Ceylon
1/4 kg cokolade
1/4 kg kakao holandski
1/4 kg popra v zrnju
100 gr cimeta v prahu
200 gr mila Palmolive
5 kom vanilije

35.10 kg £8-15-0

St. 37
2 kg kave Santos extra prima
10 kg sladkorja kristal
10 kg bele moke 00
10 kg spaghetti Ia
5 kg riza Zlato Zrno

1 kg rozin
1 kg mila za pranje
500 gr cokolade avicarske
200 gr čaja Ceylon
200 gr mila Palmolive
100 gr popra v zrnju

45 kg £10-7-0

St. 38
3 kg kave Santos extra prima
10 kg sladkorja kristal
15 kg bele moke 00
5 kg spaghetti Ia
5 kg riza Zlato Zrno
2 kg psenicnega zdroba
3 kg olje olivno
1 kg rozin
1/4 kg mila Palmolive
1/4 kg čaja Ceylon
1/4 kg popra v zrnju

45 kg £11-0-0

St. 39
45 kg bele moke 00
10 kg sladkorja kristal
17 kg svinjske masti
3 kg kave Santos extra prima
5 kg riza Zlato Zrno
5 kg spaghetti Ia
1 kg rozin
1/4 kg cokolade avicarske
200 gr čaja Ceylon
200 gr popra v zrnju
100 gr cimeta v prahu

87 kg £14-15-0

St. 40
5 kg polenovke (orig. norveški Sstockfish)
10 kg sladkorja kristal
10 kg bele moke 00
5 kg riza Zlato Zrno
5 kg spaghetti Ia
2 kg kave Santos extra prima
2 kg holandskega sira (cel hlebec)
1 kg rozin
2 kg mila za pranje
1/4 kg mila Palmolive
1/4 kg čaja Ceylon
1/4 kg popra v zrnju

43 kg £11-10-0

St. 41 Paket specijalnega kolonialnega blaga
3 kg kave Santos extra prima
1 kg cokolade avicarske
1 kg kakao holandski
1 kg čaja Ceylon
1/4 kg popra v zrnju
1/4 kg cimeta
1/4 kg nageljnovih zbic (klinčkov)
100 gr oreškov, celih
10 kom vanilije
2 kg rozin
1 kg ruhih fig
1 kg dateljnov
12 oz orig. limonovega praska
1 kg sira Parmezan, starega

11.75 kg £9-10-0

St. 42
45 kg bele moke 00
2 kg kave Santos extra prima

10 kg sladkorja kristal
10 kg riza Zlato Zrno
2 kg holand. sira (cel hlebec)
2 kg mila za pranje
1 kg rozin
1/4 kg cokolade avicarske
1/4 kg kakao holandski
1/4 kg čaja Ceylon
1/4 kg popra v zrnju
200 gr mila Palmolive

73.95 kg £12-10-0

St. 43
45 kg bele moke 00
17 kg svinjske masti

62 kg £9-0-0

St. 44
90 kg (2 vreči) bele moke 00

00 £8-4-0

St. 45
17 kg svinjske masti

00 £5-0-0

St. 46
45 kg (1 vreča) bele moke 00

00 £4-2-0

St. 47
3 pare Nylon Dupont Ia,
60/15 Den

z vključeno poštino. £1-15-0

St. 48
4 1/2 kg svežih pomoranc Ia

£1-16-0

St. 49
9 kg svežih pomoranc Ia
1 kg Ananas v konzervi (kot sveže)

10 kg £4-2-0

St. 50 Paket z okrepevalno hrano za dojenčke, otroke, stare in bolehe ljudi.

1/4 kg Ovomaltine
1/4 kg "MILO" Nestle
1/4 kg Fosfatne moke "Faliere"
1/4 kg mlečne moke Nestle
14 oz kond. polnomastnega mleka
100 gr mesnega ekstrakta "Girio"

2 1/2 kg £2-14-0

St. 51 Londonski Tekstilni paket A.
3 m originalnega angleškega volnena blaga za mosko obleko s kompletno podlogo

£12-0-0

St. 52 Londonski Tekstilni paket B.
3 m originalnega angleškega volnena blaga za žensko obleko, 6 m poplina, 6 m flanele in 1 par Nylon Dupont nogavic Ia

£14-0-0

St. 53
Steyr-Puch kolo ("Tourenad") kompletno, to je z vzonom, torbico z orodjem, sesalno (pumpo), dinamometrom, "ocesom" prtljajnikom in ključavnico

£19-0-0

Po najnovejših predpisih mora vsak prejemnik paketa placati takolimenovano "Koletarno takso", ki znaša 220 dinarjev, kar bo doma tudi za najmanjši paket vsak rad placal. Z ozirom na tako majhno takso, smo misljenja, da ni treba se posebej posiljati denar za nje placilo. Če pa kdo le zeli, smo mu tudi v tem pogledu pripravljeni ustreci.

ZASTOPNIK FIRME ZA N.S.W.:

MR. R. OLIP, 44 Victoria St., Potts Pt.,
SYDNEY, N.S.W.